

førerens Procedure som saadan, hvorom intet vil blive noteret. Navnlig hvis Perioden skulde kunne være saa lang som 3 Aar, vilde dette være føleligt. Der vilde ikke kunne undgaas en mærkelig og stødende Ulighed mellem de to forskellige Slags Prøver.

Forslaget om at indføre *Betegnelsen Advokat* for fremtidig beskikkede Sagførere kan vi ikke tiltræde, i hvert Fald ikke for Tiden. Vi ser i dette Forslag en Sag af Interesse for Sagførerstanden men egentlig ikke for Retsplejen og finder derfor, at Forslaget, inden der kan tages endelig Stilling dertil, burde have en bredere Basis i Tilkendegivelser fra Landets samtlige Sagførere gennem disses Organisation. Som foran bemærket er Lovgivningens hidtidige Standpunkt at lade Sagførernes særlige Kompetence faa Udtryk i deres Benævnelse, og Forslaget angaaende »§ 1031-Sagførerne« støtter sig netop hertil. Dette System kunde naturligvis forlades, og hvis det skete *obligatorisk* for alle nuværende Sagførere, fik man i hvert Fald en klar Ordning, men, som det erkendes af Udvalgets øvrige Medlemmer, kan der ikke være Spørgsmaal om at ordne andet end den fremtidige Tilgang til Sagførerstanden, suppleret med Adgang til *frivillig* Antagelse af den nye Betegnelse. At den frivillige Antagelse af Advokatnavnet skulde blive synderlig stor fra de Sagføreres Side, der har en videregaaende Kompetence, er næppe sandsynligt, i hvert Fald ikke i de første Aaringer. Det Forhold, at det er andre Sagførere med de for Almenheden kendte Betegnelser, vilde for dem komme til at virke paa samme Maade som den, hvorover »§ 1031-Sagførerne« beklager sig. Resultatet af den foreslaaede Ordning vilde i det Hele blive, at der — i hvert Fald de første 30—40 Aar — vilde være: Højesteretssagførere, Overretssagførere, Landsretssagførere, Sagførere og et stadig voksende Antal Advokater, altsaa en ret forvirrende Ordning.

Men under disse Omstændigheder forekommer det os øjensynligt, at man ved at indføre Advokatnavnet alene med fremtidig Virkning gør Uret mod de unge Jurister, der efter bestaaet Prøve ved Landsretten skal arbejde under Advokatnavnet, der ikke indeholder den nødvendige Orientering for Almenheden. At det af samme Grund ikke vil være synderligt tillokkende for en Landsrets- eller Overretssagfører at aflægge Prøve ved Højesteret og derefter blive Advokat, følger af sig selv. Paa den anden Side vilde det næppe være anbefalelsesværdigt at nøjes med at gøre Brugen af Advokatnavnet til overhovedet kun at være en frivillig Sag, da der ikke kan ventes overvejende Tilslutning hertil.

Endnu anføres, at vi ifølge vor Stilling til Spørgsmaalet om Advokatnavnet ikke kan slutte os til Kravet om, at Overrets- og Underretssagføreres Overgang til Landsretssagførernavnet skal ske inden en vis Frist; særlig gælder dette for Overretssagføreres Vedkommende.

Vort Standpunkt er herefter følgende:

Udkastets § 2 tiltrædes, dog at „Advokat med almindelig Mødeberettigelse for Højesteret“ ombyttes med „Højesteretssagfører“, og at 2det Stykke udgaar.

Udkastets § 3 tiltrædes, dog at „Advokat med Mødeberettigelse for Landsret“ ombyttes med „Landsretssagfører“.

Udkastets § 4 tiltrædes, dog at „Advokat med Mødeberettigelse for Underret“ ombyttes med „Sagfører ved Underret“.

Udkastets § 5 tiltrædes, dog at „Advokat med almindelig Mødeberettigelse for Højesteret“ ombyttes med „Højesteretssagfører“, at 2det Stykke udgaar, og at i 3die Stykke „Advokatprøven“ ombyttes med